

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a JUDr. Anny Petruľákovej v právnej veci žalobcu: **B., spol. s r. o.**, N. Bratislava, IČO: X. zastúpený advokátkou JUDr. E. G. L. Bratislava, proti žalovanému: **A. spol. s r. o.** (A. spol. s r.o.), N. Bratislava, IČO: X. **o zaplatenie 3 000 000,-Sk s príslušenstvom**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. januára 2005 č.k. 46 Cb 92/00-209, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. januára 2005 č. k. 46 Cb 92/00-209 v spojení s doplňujúcim rozsudkom zo dňa 10. marca 2005 č. k. 46 Cb 92/00-218 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 18 814,-Sk na účet právnej zástupkyne žalobcu JUDr. E. G. č. ú. X. SLSP do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa v spojení s doplňujúcim rozsudkom uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 3 000 000,-Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 2 000 000,-Sk od 22. 07. 2000 do zaplataenia, zo sumy 1 000 000,-Sk od 26. 07. 2000 do zaplataenia. Vo zvyšku žalobu zamietol a uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 310 255,-Sk.

V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa domáhal žalobou podanou na súd dňa 22. 08. 2000 zaplataenia istiny 3 000 000,-Sk spolu s úrokmi z omeškania 0,05 % za každý deň omeškania od 21. 07. 2000 zo sumy 2 000 000,-Sk a od 25. 07. 2000 zo sumy 1 000 000,-Sk titulom vrátenia bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo žalovanému tým, že konateľ žalobcu previedol z účtu žalobcu čiastku 2 000 000,-Sk dňa 21. 07. 2000 a čiastku 1 000 000,-Sk dňa 25. 07. 2000 na účet žalovaného s poukazom na to, že zo strany žalovaného neobdržal žiadne protiplnenie, resp. uzavretie obchodno-závazkového vzťahu, keď spoločníkom žalovaného je teraz bývalý konateľ žalobcu spolu so synom S. L. a Ing. J.. Žalovaný podaním zo dňa 25. 11. 2003 predložil súdu zmluvu o odškodnení a dodávke č. BA 01S/SZ04 z 22. 01. 1998 s tým, že k prevodu žalovanej istiny došlo postupom podľa bodu 7.5 a/ zmluvy, na pojednávaniach tvrdil, že suma bola zaplataená titulom náhrady škody za porušenie bodu 6.4 písm. c/, b/, d/, tým, že kancelárie žalobcu boli dňa 28. 07. 2000 (v deň konania valného zhromaždenia spoločnosti žalobcu, na ktorom bol konateľ žalobcu odvolaný z funkcie konateľa) obsadené väčšinovým spoločníkom, pričom sa zmocnil písomného materiálu tvoriaceho predmet obchodného tajomstva, čím bola žalovanému spôsobená škoda. Žalovaný uplatnil vzájomný návrh na zaplataenie 3 000 000,-Sk s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej porušením autorských práv, rozšíril návrh, ktorým uplatnil zaplataenie sumy 3 100 000,-Sk a škoda predstavuje minimálnu cenu diela, ktorú by žalobca zaplatil, keby žalovaný prisľub odškodnenia neprijal. Súd prvého stupňa vylúčil vzájomný návrh žalovaného, ktorým sa domáhal náhrady škody podľa autorského zákona na samostatné konanie z dôvodu vecnej nepríslušnosti konajúceho súdu. Súd prvého stupňa pri posudzovaní zmluvy o sľube odškodnenia zistil, že táto nespĺňa náležitosti predpokladané zákonom v citovanom ust. § 725 ods. 1 Obchod. zák., keď uzavretá zmluva o odškodnení a dodávke z 22. 01. 1998 ani nepredpokladala také správanie príjemcu sľubu, na ktoré by nebol povinný, z ktorého by mu mohla vzniknúť škoda, ale konanie sľubujúceho vyjadrené v ustanoveniach článku 6.4. zmluvy. Formuláciou predmetu zmluvy nemohol podľa súdu prvého stupňa vzniknúť platne sľub odškodnenia. Súd prvého stupňa neakceptoval ani obranu žalovaného

spočívajúcu v tvrdení, že prísľub odškodnenia bol náhradou za cenu diela, ktoré malo byť inak poskytnuté bezplatne. Podľa zmluvy zo dňa 22. 01. 1998 malo byť žalovaným poskytnuté dielo-zdravotnícky systém bezplatne, cena dodávky diela mala byť účtovaná len v prípade dodávky diela ďalším užívateľom. Žalovaný však dodávku diela inému subjektu zo strany žalobcu ani nedeclaroval. Konanie žalobcu zahrnul pod správanie, ktoré by znamenalo porušenie povinností žalobcom v smere utajenia diel, nie teda jeho riadnu dodávku pre ďalší subjekt. Súd preto vylúčil možnosť vzniku nároku žalovaného podľa § 725 až § 727 Obchod. zák. ako aj nároku na zaplatenie ceny diela v zmysle ust. § 546 Obchod. zák. s prihliadnutím na to, že dielo mal podľa protokolu z 01. 04. 1998 prevziať za žalobcu Ing. L. CSc neskorší konateľ žalovaného a nie zmluvne určený príjemca-užívateľ. Titul zaplatenia zábezpeky v zmysle bodu 7.5 zmluvy sa súdu prvého stupňa javilo nereálnym s prihliadnutím na datovanie zmluvy 22. 01. 1998 a termínom zhotovenia diela podľa zmluvy - inštalovanie 01. 10. 1998 v mieste užívateľa, keď hrozba porušenia zmluvy žalobcom sa žalovanému mala stať dôvodná až po 2 rokoch po podpísaní zmluvy a to v čase konania valného zhromaždenia dňa 28. 07. 2000, ktorý žalovaný označoval ako dátum vzniku škodovej udalosti. V uvedenom čase sa malo dielo nachádzať v kancelárii vtedajšieho konateľa žalobcu, ktorý výlučne za žalobcu figuroval v zmluvnom vzťahu a na valnom zhromaždení dňa 28. 07. 2000 bol z funkcie konateľa odvolaný. Úrok z omeškania priznal súd prvého stupňa vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby NB SR platnej k prvému dňu omeškania, ktorého výška bola upravená nariadením vlády č. 87/1995 Zb. Vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania žalobu zmietol.

O trovách rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že náhradu trov priznal procesne úspešnému žalobcovi v konaní za zaplatený súdny poplatok a náhradu trov právneho zastúpenia.

Proti tomuto rozsudku, v jeho vyhovujúcej časti výroku, podal odvolanie žalovaný, navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť a návrh v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný, pretože v ňom nie je uvedené, že žalovaný nepreukázal právny dôvod prevodu financií, hodnotí i okolnosti tohto prevodu, čím vyslovil aj tvrdenie o bezdôvodnom obohatení majetkovým prospechom získaným z nepoctivých zdrojov a pravdepodobne podstatou tvrdenia súdu je okolnosť, že tieto úkony boli v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na to, že podľa výpisov z obchodného registra bol konateľ žalobcu konateľom žalovanej spoločnosti odpočiatku od 07. 06. 1991, kým konateľom žalobcu sa stal následne 07. 06. 1995, preto

z tohto nemožno usudzovať rozpor s dobrými mravmi. Ďalej uviedol, že žalobca nemohol nainštalovať dielo užívateľovi z dôvodu začatia konania o určenie platnosti zmluvy o dielo žalobcu a NÚT a RCH Bratislava ako žalovaného. Žalobca teda nemohol síce pokračovať v dodávke ale z tohto dôvodu môže požívať ochranu z prísľubu odškodnenia. Žalobca deklaroval záujem odovzdať dielo užívateľovi, čo žalovaný doložil Žiadosťou o spoluprácu pri budovaní pracoviska z 14. 12. 1997, výtlačkom e-mailu z 13. 08. 1998, listom žalobcu z 03. 02. 1998, zadaním dispozičného riešenia prístavby F pavilónu z 18. 11. 1997. Zmluva o sľube odškodnenia neobsahuje žiadne časové ohraničenia platnosti jej jednotlivých článkov, preto reálnosť ohrozenia diela je daná okolnosťami tohto ohrozenia. Taktiež v odvolaní namietol vedomosť o odvolaní konateľa na valnom zhromaždení konanom dňa 28. 07. 2000. Odvolateľ namietol nevykonanie dôkazu znaleckým posúdením diela M. ktoré žiadal vykonať žalovaný podaním z 15. 03. 2004, nevykonanie dokazovania k okolnostiam nevypracovania mimoriadnej účtovnej uzávierky a inventarizácie spoločnosti k 28. 07. 2000, nevykonanie dôkazy k okolnostiam, či má žalobca v držbe agendu spoločnosti a to na preukázanie, že v tomto období, do 18. 08. 2000 agendu mali v držbe neoprávnené osoby -väčšinový vlastník spoločnosti, zodpovedné za odcudzenie programového systému žalovaného a to prostredníctvom jeho právnej zástupkyne JUDr. G. Ďalej uviedol, že žalobca prevod prostriedkov schválil tým, že tieto úkony uskutočnil a zaúčtoval do účtovnej závierky žalobcu za rok 2000. Dokazovanie v tomto smere však súd prvého stupňa nevykonal. Žalovaný namietol v ďalšom, že vyjadrenie právnej zástupkyne žalobcu z 10. 11. 2003 nebolo žalovanému doručené a k tomuto sa nemohol vyjadriť, čím bola odňatá možnosť žalovaného konať pred súdom.

Žalobca navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že v konaní bolo preukázané bezdôvodné obohatenie a to obohatenie bez právneho dôvodu, nakoľko žalovaný v konaní nepreukázal právny dôvod prevzatia žalovanej sumy. Dôvod uvádzaný žalovaným a to sľub z odškodnenia nebol v konaní zistený, keď nebolo zistené splnenie podmienky, že príjemca sľubu uskutočnil konanie, ktoré sľubujúci od neho požadoval, príjemcovi sľubu vznikla škoda ani podmienka vzniku škody v príčinnej súvislosti s požadovaným konaním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p./ prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a po prejednaní odvolania bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. došiel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Návrhom podaným žalobcom na súd prvého stupňa si žalobca uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 451 ods. 1, 2 Občian. zák., keď žalovaný získal prevodom 2 000 000,-Sk z 21. 07. 2000 a 1 000 000,-Sk z 25. 07. 2000 z účtu žalobcu na účet žalovaného bez právneho dôvodu (bez „odôvodnenia oprávnenosti prevodu“) a toto obohatenie žalobcovi nevrátil. Súd prvého stupňa uplatnený protinávrh žalovaného na zaplatenie náhrady škody 3 000 000,-Sk, zmenený podaním na zaplatenie 3 100 000,-Sk, vzniknutú podľa žalovaného v zmysle zmluvy o odškodnení, keď dielo autora (zrejme predchádzajúceho konateľa žalobcu Ing. L.) získali neoprávnené osoby - žalobca, vylúčil na samostatné konanie. Súd prvého stupňa dostatočne a riadne zistil skutkový stav veci a na základe riadne zisteného skutkového stavu správne právne vec posúdil a vo veci rozhodol. Správne uviedol, že sľub odškodnenia predpokladá také správanie príjemcu sľubu, na ktoré nie je povinný o ktoré ho sľubujúci žiada a z ktorého jeho konania, teda konania príjemcu sľubu môže samotnému príjemcovi sľubu vzniknúť škoda. Žalovaný však práve touto zmluvou v konaní dôvodil vznik škody žalovanému, avšak bez preukázania aká škoda z konania v zmysle zmluvy - poskytnutia zdravotného informačného systému, ktoré konanie je predmetom zmluvy, žalovanému vznikla, keď si žiadna „tretia“ osoba neuplatnila náhradu škody z tohto konania. Súd prvého stupňa riadne zdôvodnil všetky namietané skutočnosti žalovaným a vysporiadal sa s jeho obranou spočívajúcou v tvrdení o náhrade za cenu diela inak poskytnutého bezplatne ako aj v tvrdení o použití zábezpeky. V zmysle zmluvy o odškodnení žalobca mal povinnosť zaplatiť cenu za poskytnuté dielo v prípade, že žalobca obdrží platbu za dielo pri jeho dodávke ďalším užívateľom. V konaní nebolo preukázané, že ďalším dodávateľom dielo bolo dodané a cena diela zaplatená. V konaní neboli odvolacím súdom zistené vady konania, ktoré by mali za následok nesprávne vecné rozhodnutie prejednávanej veci, prípadne odňatie možnosti konať niektorého účastníka konania.

V konaní sú účastníkmi konania právnické osoby - spoločnosti s ručením obmedzeným, za ktoré vystupujú a konajú štatutárne orgány, prípadne zvolení právny zástupcovia. Súd prvého stupňa vykonal navrhované dôkazy žalobcom a žalovaným v zmysle ust. § 120 ods. 1, 4 O.s.p. tak, že rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Je povinnosťou súdu zvážiť, ktoré označené dôkazy účastníkmi je potrebné pre zistenie skutkového a právneho stavu veci vykonať a ktoré nie sú pre toto zistenie potrebné a sú zavádzajúce a predlžujúce konanie bez ich vecnej potreby vykonania.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa aj pokiaľ ide o otázku určenia začiatku omeškania žalovaného a výškou určenej sadzby úroku z omeškania.

Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa vyhovujúceho výroku o istine a príslušenstva ako vecne správny v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v sume 18 814,--Sk za 1 úkon právnej pomoci a to vyjadrenie k odvolaniu žalovaného 18 650,--Sk a paušálnu náhradu 164,--Sk, v zmysle ust. § 14 ods. 1, § 10 ods. 1, vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších zmien. Ostatné uplatnené trovy odvolacieho konania neboli žalobcovi priznané z dôvodu ich neúčelnosti vynaloženia v tomto konaní.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 10. decembra 2008

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M. N.

